

dette er allerede naaet i en stor Del af Landets Kommuner, som saaledes slet ikke ville nyde godt af Bestemmelsen, og desuden tykkes det os, at naar man overhovedet vil begynde at give, saa bør man hellere tage Skridtet fuldt ud og overlade Kommunerne fuld Selvstyre i dette Forhold, thi derved vil man sikkert vække Tilfredshed, medens Lovforslaget derimod med sit indskrænkede Tilbud muligvis paa flere Steder kan vække Misnøje og Utilfredshed.

Medundertegnede P. Pedersen, som er Medforslagsstiller af de ovennævnte Underændringsforslag, kan i det væsentlige slutte sig til ovenstaaende Betragtninger. I øvrigt maa jeg forbeholde mig min Stilling til de af Medlemmer af Udvalget stillede Forslag.

J. Scavenius og Bramsen stille Underændringsforslag gaaende ud paa at Selskabsbeskatningen fastsættes til 2 pCt. af Nettoindtægten i Stedet for 3 pCt. og ønsker dertil at knytte følgende Redegørelse:

Beskatningen af Aktieselskabets Overskud frembyder den Betænkelighed, at den repræsenterer en Dobbeltbeskatning, for saa vidt den Del af Overskuddet, som tilfalder Aktionærerne tillige beskattes igennem disses personlige Kommuneskat. Af Hensyn til denne Dobbeltbeskatning, foreslog Regeringen i det under 5te Oktober 1892 af Indenrigsministeren forelagte Lovforslag, angaaende „den personlige Kommuneskat“, at der skulde gives Aktionæren Ret til ved Ansættelse af hans Statteindtægt at faa holdt ude af Betragtning et Beløb, der svarer til almindelig Rente af hans Aktiekapital — 4 pCt. — for saa vidt han godtgjorde at have oppebaaret et saadant Beløb i Aktieudbytte. Aktieselskaberne skulde da betale 2 pCt. af deres Overskud i Stat.

En forholdsvis simpel Beregning overbeviste imidlertid i Fjor Udvalget om, at der ved en saadan Fremgangsmaade ikke vilde resultere nogen som helst nævneværdig

ny Indtægt for Kommunerne, til Fordel for hvilke dog den ny Skat skulde indføres, ja, at det endog kunde indtræffe, at det Fradrag Aktionærerne bleve berettigede til at foretage, vilde overstige den samlede Skat, som Aktieselskaberne vilde komme til at lægge. Ansættes nemlig den i indenlandske Aktieselskaber anbragte Kapital til 250 Millioner Kroner, og deres Overskud i et Aar til 11 Mill. Kr., vilde disse Selskaber efter Forslaget have haft at svare til Kommunerne à 2 pCt. 220,000 Kr. i Skat, men samtidig vilde Aktionærerne være berettigede til det ovennævnte Fradrag. Tænker man sig dernæst, at Overskuddet har fordelt sig saaledes:

af 100 Mill. Aktiekapital 6 pCt. = 6 Mill.	
= 100 — — — 4 — = 4 —	
= 50 — — — 2 — = 1 —	
<hr/>	
250 Mill.	11 Mill.

og sætter man den kjøbenhavnske 3 pCt. som Udgangspunkt for Skattebidraget, vil Aktionærerne være berettigede til at fradrage i deres personlige Skat

3 pCt. af 10 Millioner = 300,000 Kr.	
2 — 1 — = 20,000 —	
<hr/>	
320,000 Kr.	

Den ny Aktiebeskatning vilde med dette Fradrag have bragt en ny Indtægt af 220,000 Kr., men en mindre Skatteydelse for Aktionærerne af 320,000 Kr., altsaa et Tab af 100,000 Kr. for Kommunerne, i Stedet for en forøget Indtægt, som Lovforslaget jo tilstræbte at tilføre dem.

Da derhos Indvendingen om Dobbeltbeskatning alligevel vilde kunne gøres gældende — i det valgte Eksempel for de 2 Millioner af de 11 — da endvidere Forslaget hverken paabød Selvangivelse for Selskaberne eller for de Aktionærer, som benyttede deres Fradragret, blev Udvalget forholdsvis hurtig enigt om, at den af Regeringen foreslaaede Beskatningsform for Aktieselskaber ikke kunde antages og vedtog derefter, at Aktionærernes Fradragret skulde